

domsunderstøttelsen under sin Forvaltning, ogsaa kom til at være den, der faar en saa beslægtet Opgave som denne.

Med Hensyn til Tilsynet er det, der staar, mig ikke ganske klart. Der staar i § 13, at Udvalget overtager for Københavns Vedkommende de i §§ 10—12 omhandlede Hverv. Blandt disse Hverv er netop Tilsynet med, at Underholdsbidraget anvendes paa forsvarlig Maade til Gavn for det paa-gældende Barn. Læser man saa videre i § 13; staar der, at Værgeraadet skal have Meddelelse om en Sag af den Art, hvorefter Tilsynet med den understøttede føres af Værgeraadet. Vil det nu sige, at Udvalgets Tilsyn, det Tilsyn, som Kommunalbestyrelsen alle andre Steder har, falder bort og afløses af Værgeraadets Tilsyn, eller vil det sige, at det er to forskellige Tilsyn, der her er Tale om? Det er heller ikke formuleret ganske ens. I § 12 tales om Tilsyn med, at Underholdsbidraget anvendes paa forsvarlig Maade, i § 13 om Tilsyn med den understøttede. Men kunne de to Ting skilles? Kan man uden at have Tilsyn med den understøttede paa forsvarlig Maade have Tilsyn med, at Underholdsbidraget anvendes rigtigt? Det forekommer mig ikke. Det maa dog altsaa formodentlig kun være eet Slags Tilsyn, der er Tale om, og Udvalget skal altsaa afgive sin Tilsynsret til Værgeraadet her i København, men det er ikke klart udtrykt i Loven, saa man tydeligt kan se, om der er Tale om eet eller to Tilsyn. Dette Spørgsmaal om Tilsyn forekommer mig at være Hovedsagen; hvis ikke man der sikrer sig Pengens rette Anvendelse, kan jo den hele Lov falde til Jorden, ja endogsaa muligvis, i mange Tilfælde i alt Fald, komme til at gøre Skade i Stedet for Gavn.

Der er med Rette talt om de forøgede Udgifter, som en Lov som denne vil lægge paa Kommunerne. Konsekvensen af at vedtage en Lov som denne forekommer mig derfor ogsaa at være, at Staten ser med velvillige Øjne paa Kommunerne, hvor der er Tale om Statens Støtte af Kommunerne, at Staten nu ikke vedblivende lægger saa store Opgaver over paa Kommunerne og saa alligevel unddrager sig at være med til ved Støtte af Kommunerne at løse disse Opgaver. Det er maaske ikke muligt paa Forhaand med fuldstændig afgjort Sikkerhed at sige, hvorledes Udgifterne her komme til at stille sig for Kommunerne. Det forekommer mig, at en tidligere Taler mente, at Kommunerne vilde kunne tjene Penge herved, i alt Fald indenfor visse Grænser, for saa vidt som Mennesker, der hidtil vare komne ind under Fattigvæsenet, nu maaske

ville gaa over til Behandling efter denne Lov og Kommunerne derved faa den ene Trediedel af Udgifterne tilbage fra Staten. Det vil dog formodentlig ikke være det almindelige Tilfælde, at det er Folk, der ere komne eller ville komme under Fattigvæsenet, hvem denne Lov vil komme til gode. Jeg antager, at det i Hovedsagen vil blive saadanne Mennesker, der slide og slæbe sig igennem, uden at det offentlige har taget sig af dem; i alt Fald ville de komme til at spille en stor Rolle ved Forvaltningen af Loven. Det vil altsaa ikke paa Forhaand være muligt at sige, hvor meget Loven vil medføre af nye Udgifter; men det forekommer mig at være en afgjort Konsekvens, at Staten ikke maa skyde den Opgave for stærkt fra sig at være Kommunerne til Støtte ved Gennemførelsen af den Slags Love.

Af Smaating er der noget saadant som f. Eks. dette: Naar det i § 12 hedder: „Hvor det skønnes hensigtsmæssigt, kunne private velgørende Foreninger medvirke ved den undersøgende og tilsynsførende Virksomhed“; saa forstaar jeg egentlig ikke, hvorfor der staar „velgørende Foreninger“. For at undersøge og føre Tilsyn behøver jo en Forening ikke absolut at være velgørende; man kunde endog tænke sig, at der stiftedes Foreninger med den særlige Opgave at være Myndighederne til Tjeneste med at undersøge og føre Tilsyn med Mennesker i disse Forhold. Naar det nu var deres eneste Opgave, var det saa en velgørende Forening? Nej, paa ingen mulig Maade, men alligevel synes jeg, det vilde være naturligt, at en saadan Forening fik Lov til at gøre sit Arbejde. Eller der kunde tænkes Foreninger paa andet Grundlag, som det ogsaa vilde være naturligt at give en saadan Ret, selv om man ikke direkte kan kalde dem velgørende.

Sagen skal i Udvalg, og der er vel derfor neppe Grund til at opholde sig altfor meget ved den. Lad mig til Slutning gøre opmærksom paa et Par rene Bagateller. Jeg har før gjort opmærksom paa, at det danske Sprog ikke altid i Lovene eller i alt Fald i Lovforslagene forvaltes med den størst mulige Hensynsfuldhed, og jeg synes, at vi have en Forpligtelse til ikke blot at sørge for vort gode danske Smør, men ogsaa at sørge for vort gode danske Sprog. I § 15 f. Eks. personificeres „Kommunen“ derved, at der siges: „hvortil den Kommune henhører, mod hvem Forpligtelsen gøres gældende“. Man kan ikke sige „hvem“ om en Kommune; det hedder paa Dansk „mod hvilken“; man kan kun sige „hvem“, hvor